

конання курсових робіт і підготовки наукових доповідей, полегшується працевлаштування.

Звичайно, ідеальним варіантом було б створення в Університеті навчального банку як філії одного з діючих українських комерційних банків. На цей банк, окрім майбутніх банкірів, можна було б спрямувати частину практичної підготовки студентів, які навчаються за іншими спеціальностями (фінансистів, бухгалтерів, міжнародників та ін.), яким після закінчення Університету прийдеться бути клієнтами банків.

Для поглиблення знань з окремих напрямків банківської діяльності доцільно запровадити на освітньо-кваліфікаційному рівні бакалавра вузько спрямовані дисципліни фахової підготовки за вибором студента чи ВНЗ. Наприклад, у тому ж таки Відкритому міжнародному університеті розвитку людини «Україна» майбутнім фахівцям банківської справи на II—IV курсах викладаються такі вибіркові курси, як: «Інноватика», «Організація та прогнозування грошового обігу в комерційному банку», «Картковий бізнес», «Діяльність відділень банків», «Кооперативні банки», «Кредитні спілки», «Бізнес-план». Це надає можливість випускникам працевлаштовуватись для роботи у відповідних підрозділах банків та скоріше адаптуватись до умов роботи в них.

*А. О. Ласкавий, канд. екон. наук, доц.,
кафедра управління персоналом*

ПРАКТИЧНІ ТА ТРЕНІНГОВІ ЗАНЯТТЯ ЯК ГОЛОВНИЙ ЧИННИК ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ФАХІВЦІВ

Конкурентоспроможність фахівців, їх компетентність, перш за все, визначається рівнем набутих ними практичних навичок і вмінь. Вміння будь-який фахівець набуває шляхом насиченої, постійної, самостійної практичної роботи із обраної ним спеціальності. Якщо така робоча практика не є достатньою або здійснюється з перервами, то це призводить до сумних, а то і трагічних наслідків. Українські військові льотчики, наприклад, втратили свій професіоналізм з тієї причини, що кількість налітаних ними годин зменшилась в порівнянні з нормою у 3—4 рази. І це було головною причиною трагедії, що сталася в Скнилові Львівської області. Некомпетентність фахівців-економістів призводить, перш за все, до соціально-фінансових збитків, до гальмування соціаль-

но-економічного і демографічного розвитку у масштабах країни. Ось чому із всіх відомих форм підготовки фахівців головною формою повинні бути практичні заняття. На наш погляд, співвідношення лекційних і практичних занять повинно становити в залежності від змісту курсу не в менших пропорціях ніж 1:2 або 1:3. На семінарських заняттях доцільно було б відводити 10—15 % часу на закріплення теоретичних знань, а решту 90—85 % — на вирішення практичних завдань чи міні-виробничих ситуацій. Перевірка рівня засвоєння студентами практичного матеріалу, очевидно, повинна здійснюватись на основі індивідуальних письмових міні-завдань. Такі завдання слід видавати студентам після опрацювання 2—3 тем курсу за 15—20 хвилин до закінчення практичного заняття. Вивчення курсу повинно закінчуватись проведенням комплексного тренінгу, який би охоплював у тій чи іншій мірі всі його теми.

Як відомо, студенти-заочники виконують домашні контрольні завдання у вигляді вирішення задач. На наш погляд, рівень самостійності у вирішенні цих задач студентами-заочниками доцільно було б оцінювати шляхом їхніх усних пояснень. Та головною умовою підготовки конкурентних фахівців є високий професіоналізм як у теоретичній, так і в практичній площинах наших викладачів. І якщо їх теоретичний рівень підготовки не підлягає сумніву, то від повсякденної економічної практики ми, викладачі, часто відстаємо, тому що не маємо сталих повсякденних зв'язків з підприємствами, фірмами та макроекономічними управлінськими структурами. Адже підвищення кваліфікації, що її проходять на підприємствах викладачі один раз на п'ять років зовсім недостатні, оскільки відбуваються швидкоплинні економічні зміни як на макро-, так і на мікрорівні. В цьому зв'язку доцільно керівниками студентів на базах практики призначати провідних викладачів кафедр. Ці викладачі повинні не тільки керувати студентами, а й самі у цей період мають вивчати практичну діяльність підприємств, організацій і їх структур у відповідній економічній сфері. Про економічні зміни на підприємствах, у фірмах і організаціях вони повинні інформувати своїх колег на засіданнях кафедр, на відповідних навчально-методичних семінарах.